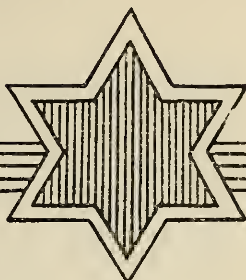
SKANDINAVIENS STJERNE

24. Juli 1847:

„I Spidsen for en udvalgt Skare, der talte 143 Mænd, 3 Kvinder og 2 Børn, paabegyndte Brigham Young i April 1847 Rejsen over de store Sletter. — Efter at have passeret Indianerterritorier, vide Præriesletter og barske Bjerge, naaede disse Pionerer den 24. Juli den store Saltsødal —".

I Fugleflugtlinie var denne Vandring ca. 1400 km lang, eller som Afstanden fra Skagen til Venedig. I Virkeligheden kan man sikkert regne med mindst den dobbelte Længde. Og i Løbet af det foregaaende Aar havde man gennemvandret en lignende Længde. Se Side 118.

INDHOLD:

JULI 1943 | 92. AARGANG | NUMMER 7

Hvid Slavehandel i Jylland
for 30 Aar siden?

Da Folketingsmand Samuelsen maatte skride ind over for Nationalkomiteen.

Det er i Aar 30 Aar siden, at »Nationalkomiteen til Bekæmpelse af den hvide Slavehandel« fremkom med den sensationelle Meddelelse, at der i Aarene lige før 1913 skulde være bortført »flere Hundrede Kvinder til Amerika, især fra Jylland«.

Det vil sikkert interessere vore Læsere at høre lidt nærmere om, hvad der laa til Grund for, at en halvofficiel Komité kunde publicere saadanne Meddelelser, og om, hvordan Beskyldningerne kraftigt blev tilbageviste.

Det var i Aarsberetningen for 1912 fra Nationalkomitéen med det lange Navn, den famøse Paastand fremførtes. Den lød saaledes: »Da der fra mange Sider var indløbet Klager over Mormonuvæsenet, og da man i Komitéen tidligere har haft sin Opmærksomhed henvendt paa den store Fare, som Mormonlæren rummer, har Komitéen i 1912 indgivet et Andragende til Kultusministeriet om, at der fra Ministeriets Side maatte blive gjort Udveje til at hindre den om sig gribende og som Skalkeskjul for Kvindehandel let anvendelige Mormonagitation .... Det er konstateret, at flere Hundrede danske Kvinder, især fra Jylland, af Mormoner er bortførte til Amerika«.

Meddelelsen blev citeret i de fleste danske Aviser i stort Udstyr. Man morede sig over den, men mange Steder blev den trods alt taget for gode Varer. En Komité med saa langt og fint et Navn maatte da have en vis Autoritet, og »noget maatte der vel være om det«. Og den Kendsgerning, at der siden Mormonismens Indførelse her i Landet i Slutningen af sidste Aarhundrede virkelig er emigreret Tusinder og atter Tusinder af nydøbte Mormoner, gav Næring for Rygterne.

Saa var det, at Folketingsmand F. F. Samuelsen traadte frem for at rense Mormonerne for den uhyrlige Beskyldning.

Han begyndte med at sende et Brev til Komitéens Formand, Oberst Liljefalk, med Anmodning om Svar paa følgende Spørgsmaal: »Er Komitéen i Besiddelse af Beviser for, at disse flere Hundrede Kvinder er bortførte af Mormoner?« Og saafremt saadanne Beviser fandtes, om da Folketingsmanden kunde faa Lov til at se dem?

Oberst Liljefalk sendte et undvigende Svar, hvorefter Samuelsen paany udbad sig Svar paa Spørgsmaalet, idet han anførte, at en Forening, der modtager Statstilskud ikke kan tillade sig at rette Beskyldninger uden at have Beviser for sine Paastande.

Herpaa svarede Obersten ikke, men et nyt Brev fra Folketingsmanden med fornyet Krav om Fremlæggelse af Beviser, tvang Oberst Liljefalk til at svare.

Han kunde dog ikke fremlægge noget Bevis, men anførte blot, at det var Komitéens Opgave »at værne Kvinder mod sædelig Fare«, og at Mormonernes Lære om Flerkoneri indeholder »en sædelig Fare«. Han sluttede Brevet med at erklære, at al videre Brevveksling var overflødig.

Hertil svarede Folketingsmand Samuelsen i en længere Skrivelse bl. a.: »Jeg vidste godt, at det var usandfærdige Beskyldninger, der var rettet imod dette Samfund, og som De Hr. Oberst, saa grundigt har erkendt ved, at De ikke har fremført et eneste Bevis for en eneste Bortførelse,

(Sluttes Side 127).

HVORFOR JEG ER MORMON

af Charles W. Penrose.

Forfatteren til Artiklen med ovenstaaende Overskrift blev som ung Mand omvendt til Mormonismen i sit Fædreland England. Efter at han var blevet døbt, var han flere Aar Missionær blandt sine Landsmænd. Senere emigrerede han til Utah, hvor han boede og opnaaede en høj Alder. I hele sit Liv var han en meget dygtig og logisk Forsvarer af Evangeliet, baade i Tale og Skrift. I lang Tid var han Redaktør, et Arbejde af overordentlig stor Betydning i Vesten. I 1904 blev han kaldet til Apostel, og 1911 blev han Medlem af Kirkens Første Præsidentskab.

I denne Artikel paaviser Penrose, at det var Mormonismens aandelige Vidde og Rigdom, der mest tiltalte ham.

Jeg er Mormon, fordi jeg har fundet, at Mormonismen er det eneste fuldstændige Religionssystem paa Jorden, et System, som stemmer overens med Guds Aabenbaringer til Menneskene i Det gamle og Det nye Testamente; den er i Harmoni med inspirerede Udtalelser af Verdens største Vismænd og med Universets stumme Manifestationer. Sandhed er harmonisk. Den er konsekvent med sig selv til alle Tider og i alle Lande. En Troslære, som i Amerika i Dag er i Strid med den aabenbarede Religion i Asien i forrige Tider, kan ikke hidrøre fra den evige Sandhedskilde. Midt imellem Hundreder af forskellige Sekter i den stridende Kristenhed staar Mormonismen alene som en fuldkommen Reproduktion af den Kirke, som Jesus Kristus og hans Apostle indstiftede for næsten to tusind Aar siden. Den har samme Styrelseform og samme Aand, samme Lærdomme og samme Ordinancer, samme Embedsmænd og samme Magt og Kraft. Baade i det Ydre og det Indre ligner den den oprindelige Kristendom, og den har mødt samme Forfølgelse og er stillet i samme daarlige Lys som denne. Hvis Bibelen er sand, saa er Mormonismen det ogsaa. Jeg tror paa Bibelen, derfor er jeg Mormon.

GUDDOMMELIG MYNDIGHED: Mormonismen er det eneste Religionssystem, som gør Krav paa at være blevet oprettet ved guddommelig Myndighed. Alle de mange forskellige Kirkeorganisationer i Kristendommen kan spores tilbage til blot menneskelig Oprindelse. De er Menneskeværk. Det betyder intet, om deres Grundlæggere var gode eller daarlige Mænd. Gud havde ingen direkte Haand med i deres Arbejde; thi disse Mænd troede ikke, at der kunde blive givet Aabenbaring paa deres Tid. For dem var Gud stum. Han kunde ikke tale til Verden. Gud havde ophørt at tale til dødelige Mennesker. Jesus kundgjorde ikke længere sin Vilje. Engle foretog ikke længere nogen Besøg i denne lavere Sfære. Der var sket en radikal Forandring i Guds Handlemaade med Menneskene — han, som er uforanderlig.

Derfor var de Kirker, de stiftede, Menneskeværk, og ikke guddommelige.

OVERENSSTEMMELSE MELLEM BIBELEN OG MORMONKIRKENS LÆRE.

MORMONISMEN paastaar, at den er blevet oprettet gennem direkte guddommelig Kommunikation; at den har faaet sin Myndighed gennem personlig Betjening af de præsiderende Apostle i den oprindelige Kirke — Peter, Jakob og Johannes, — og at den fortsat staar under guddommelig Ledelse gennem levende Apostle, Profeter og andre Embedsmænd, som ejer samme Magt og Myndighed, som fandtes i forrige Tider. Den forkynder samme Omvendelsesevangelium: Tro paa Kristus og Lydighed mod hans Befalinger. Den administrerer samme Daab, Nedsænkelsesdaaben til Syndernes Forladelse, efter behørig Tro og Omvendelse, samt meddeler den Helligaand som et Vidne paa guddommelig Antagelse og Billigelse. Den skænker samme aandelige indre og ydre Gaver — Visdom, Kundskab, Skarpsindighed, Enighed og Fællesskab med Guddommen, Helbredelse, Tungemaalsgaven, Syner, Drømme, Profetier og guddommelige Manifestationer. Dens Medlemmer i alle Lande kommer til Enighed i Troen. De udgør een Kirke, hvor den end har sine Grene, og er en levende, voksende, fremadskridende og dog fuldkommen Organisation, udelelig og urokkelig. Den lover alle, som tror paa

og adlyder dens Lære, et personligt Vidnesbyrd om dens Sandhed gennem den Helligaands Kraft. Jeg har troet paa og adlydt Evangeliet samt modtaget dette Vidnesbyrd. Derfor er jeg Mormon.

EN KONSEKVENT OG POSITIV TEOLOGI.

Mormonismen er en konsekvent og positiv Teologi, fri for Sekternes Uvished, Tvivl og Spekulationer, medens den kommer direkte fra en guddommelig Kilde. Dens aandelige Vidde og Omfang giver Individet Udvikling; den stænger ingen Vej til Oplysning og forbyder ingen Undersøgelse hos andre Religionssystemer. Den bærer Sandhedens Standard og bliver til en Rettesnor og en Prøvesten for alt, som kan henføres til den. Sandheder, udstraalende fra alle Sider og alle Troslærdomme eller Systemer, det være sig kristne eller hedenske, samles og koncentreres i Mormonismen og tilslutter sig den. Den afgør Sekternes Uoverensstemmelser. Den afslutter og og løser de Stridigheder, som har martret Verden og sat de lærdes Visdom i Forlegenhed. Den taler bestemt. Den taler med Autoritet. Den svinger sig op til de højeste Himle, den gennemtrænger det laveste Helvede. Den strækker sig tilbage til det forbigangne og ind i den evige Fremtid; den er definitiv i sine Aabenbarelser og Læresætninger.

Alle menneskedannede Troslærdomme kendetegnes af Usikkerhed — Mormonismen er bestemt og afgørende.

TILVÆRELSENS PROBLEM LØST.

DEN MENNESKELIGE TILVÆRELSES PROBLEM løses af Mormonismen. Menneskenes Herkomst og Bestemmelse og Hensigten med dets Tilværelse bliver saaledes klarlagt. Det kræver Energi og Livskraft af Mennesket, for at det kan udvikles og skride fremad. Gud er bogstaveligt talt Fader til Menneskeaanderne. Jesus var den førstefødte blandt dem, og vi og hele Menneskeslægten er hans Brødre. Han er Verdens Frelser og Forløser. Han var Faderens enbaarne Søn i Kødet, Faderens udtrykte Billede. Han var Guddommens Repræsentant, Aabenbareren af Lys og Sandhed, uden Begyndelse og Ende. Menneskene er i Stand til at skride frem i højere Sfærer, til den Guddommelighed, som findes i det, udvikles tilfulde og det bliver lig Faderen og Sønnen.

(Fortsættes i næste Nr.)

Sandheden om Mormonerne VII.

MORDET PAA JOSEPH SMITH.

Mormonerne havde imidlertid Fjender i Illinois, og Uro var i Gære. Mormonerne sad paa dette Tidspunkt inde med en Nøglestilling i politisk Henseende, og baade Republikanerne og Demokraterne søgte at vinde dem. Republikanerne havde givet Tilladelse til Oprettelse af Nauvoo-Legionen; men deres Venskab ophørte, da Smith understøttede Demokraterne i Kampen om Styret i 1842. Men da han ved andre Lejligheder raadede sit Folk til at stemme paa Republikanerne, bortstødte han til Gengæld Demokraterne. De politiske Modsætninger blev skærpet, da Smith i 1844 lod sig opstille som Kandidat til De forenede Staters Præsidentembede. I Mellemtiden indtraf der en alvorlig Konflikt indenfor Kirken. Skønt ikke officielt forkyndt førend i 1852, var det i 1843, at Smith paastod at have modtaget en Aabenbaring angaaende Læren om Flerkoneri, som Profeten handlede i Overensstemmelse med ved kort efter at ægte flere Hustruer. Læren blev ogsaa gjort kendt for nogle af Ældsterne, der gjorde det samme, skønt hemmeligt til at begynde med. Denne Praksis førte til, at William og Wilson Law sammen med andre traadte ud af Kirken. De startede en Avis ved Navn »Nauvoo Expositor.« Smith erklærede som Byens Borgmester, «The Expositor« for at være en offentlig Skandale og beordrede, at Trykkeriet og dets Samling af Typer skulde ødelægges. Ordren blev udført af Fogeden og Politiet. »Expositors« Afsløringer og Smiths Undertrykkelse af Bladet vakte Pøbelens Raseri i hele Egnen omkring Nauvoo. Ophidsende Taler og overdrevne Rygter om Mormonerne og deres Handlinger gav Forfølgelserne ny Næring. Smith erklærede Byen i Belejringstilstand, og ingen fik Lov til at komme ind i Byen. Guvernør Ford beroligede Masserne i Carthage ved at love, at Profeten skulde blive stillet til Ansvar for de Klager, der var blevet rejst imod ham, og samtidig anmodede han Smith om at møde i Carthage. Smith tøvede med at efterkomme Ordren og tænkte endog paa at flygte til Klippebjergene ,men blev overtalt til at efterkomme Loven. Sammen med sin Bro-

der Hyrum og flere andre Ledere drog han til Carthage og blev under Processen anbragt sammen med de øvrige i Carthage Fængsels Besøgsværelse, idet Guvernør Ford aflagde Statens Æresord paa hans Sikkerhed. Dette Æresord blev imidlertid brudt, og en Pøbelskare paa omtrent 200 Personer, der med sværtede Ansigter angreb Fængslet om Eftermiddagen den 27. Juni i hemmelig Forstaaelse med Vagten, skød Joseph og Hyrum Smith og saarede John Taylor; Willard Richards, deres Medfange, undslap uskadt.

Da denne Forbrydelse blev begaaet, var de fleste af Apostlene borte fra Nauvoo. Da de hørte om Mordet, vendte de straks tilbage og overtog i August samme Aar (1844) Ledelsen af Kirken. Sidney Rigdon gjorde Krav paa at blive Kirkens Præsident, da han havde været Joseph Smiths Raadgiver i det første Præsidentskab. Kirkens højeste Autoritet; de tolv Apostle var næst efter i Autoritet. Men de tolv Apostles Raad var næst efter i Autoritet og Brigham Young som Leder af dette Raad Joseph Smiths naturlige Efterfølger, da Profetens Død havde opløst det første Præsidentskab. Han havde nemlig sagt: »Hvor jeg ikke er, er der intet første Præsidentskab over de tolv«. Denne Regel godkendtes af Kirkens overvejende Flertal, gjorde det af med Rigdons Krav og afgjorde Spørgsmaalet med Hensyn til hvem, der skulde præsidere over Kirken. En Del af de øvrige Medlemmer skilte sig ud af Kirken og grundlagde den reorganiserede Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Flertallet fulgte imidlertid Brigham Young og hans Medapostle.

FRA ILLINOIS TIL UTAH.

Mindre end to Aar senere fulgte de Helliges tvungne Vinterudvandring fra Illinois, idet de første Skarer krydsede den frosne Mississippi over Isen, trækkende deres tungt læssede Vogne gennem det opblødte Iowa, idet de kun gjorde Holdt længe nok til at grundlægge midlertidige Beboelsessteder og saa Korn, for at der kunde høstes af dem, der fulgte efter. Fortroppen naaede Missourifloden i Juni 1846 og fik midlertidigt Lov til at kampere paa Pattawatomie-Indianernes Territorium. De var nu ved Nationens yderste Grænse.

Det faldt i Brigham Youngs Lod at føre de uddrevne Mormoner til deres nye Hjem i Ørkenen. Under Urolighederne i Missouri havde han bevist sin Dygtighed som Organisator og Leder. Hans Mission til England bestyrkede yderligere dette Indtryk. Han var nu den, paa hvem Ansvaret hvilede. I Spidsen for en udvalgt Skare, der talte 143 Mænd, 3 Kvinder og 2 Børn, paabegyndte Brigham Young i April 1847 Rejsen over de store Sletter mellem Missourifloden og Klippebjergene. I Prærievogne, trukket af Muldyr og Okser førte de Plove, Landbrugsredskaber, Sædekorn og et Aars Forsyninger med sig. Efter at have passeret Indianerterritorier, vide Præriesletter og barske Bjerge naaede disse Pionerer den 24. Juli den store Saltsødal, dengang ubeboet undtagen af Indianere og hørende ind under Meksiko. Ved Afslutningen af den meksikanske Krig blev Landet afstaaet til De forenede Stater.

Andre Afdelinger af Mormonemigranter fulgte efter, og saa snart det var muligt, gjorde Nybyggerne Skridt til at organisere en civil Administration. I Marts 1849 dannede de Staten Deseret og ansøgte Kongressen om Optagelse i Unionen. Dette Andragende blev afslaaet, men Territoriet Utah blev organiseret 1850. Brigham Young blev udnævnt til Guvernør af Præsident Fillmore, og ved Udløbet af en fire Aars Termin blev han igen udnævnt af Præsident Pierce.

NYBYGGERVANSKELIGHEDER.

Mange Vanskeligheder ledsagede Kolonisationen af det øde Omraade, i hvilket disse Mennesker stiftede deres Hjem. Ikke alene Tørke men ødelæggende Sværme af Faarekyllinger og Græshopper saavel som blodtørstige Indianere maatte overvindes. »Det er bedre at give Indianerne Mad end at bekæmpe dem,« sagde Brigham Young, og hans kloge Politik viste sig at være rigtig, idet de krigerske røde til sidst blev venligtsindede og fredelige. Tørken blev overvundet ved Overrisling. Mormonerne var Pionerer i denne Kunst.

(Fortsættes i næste Nr.)

Schalom Asch:

NAZARÆEREN.

(Fortsat)

»En Angiver er ikke et hæderligt Vidne,« indrømmede de andre Medlemmer af Sanhedrinen.

Betjentene greb Judas i Armene og førte ham ud af Salen.

»Hæderlige og agtværdige Vidner er kommet til os og har bevidnet, at de med egne Øren har hørt, hvorledes den Mand, som nu staar for os, kendt som »Rabbi« eller »Profet« eller under det Navn, jeg ikke vil nævne, talte blasfemisk og fornærmeligt om det hellige Tempel!«

»Vidner!« raabte Ypperstepræsten.

»Vidner!« gentog Betjentene ved Døren.

En lille Mand med korte Ben traadte ind. Han holdt sig rank og stolt som en Paafugl, der præsenterer sin Hale. Han vilde lade Forsamlingen vide, at han var skrivekyndig, thi hans Pen sad bag hans Øre, og fra hans Hals hang Vokstavlen. Han blev ført frem for Ypperstepræsten.

»Kender du Skriften?« spurgte Ypperstepræsten ham.

»Jeg kender Skriften,« svarede han.

»Kender du Tora'ens Ord om den, der aflægger falsk Vidnesbyrd?«

»Han skal modtage den Straf, som skulde have været tildelt den, mod hvem han aflagde falsk Vidnesbyrd.«

Den Skriftkloge fik nu Paabud om at vende sig om og staa Ansigt til Ansigt med den Anklagede. Den lille Mand forsøgte at staa paa Tæerne, saa han kunde møde Nazaræerens Blik. Han sagde:

»Jeg hørte med mine egne Øren denne Mand, som staar for mig, med sin Mund udtale disse Ord: ,Jeg vil rive dette Tempel ned, som er blevet rejst af Menneskehænder, og paa tre Dage vil jeg bygge et andet, som ikke skal rejses af Menneskehænder.'«

»Hvor befandt han sig dengang?«

»I Templets Forgaard.«

»Paa hvilken Side?«

»Ved Vandporten.«

»Var det om Dagen eller om Aftenen?«

»Det var henimod Aften, da Præsterne bringer Eftermiddagsofferet, før de lukker Tempelportene.«

»Før denne Mand bort til et seperat Værelse.«

»Der skal to Vidner til at slaa en Sag fast,« sagde Ypperstepræsten. »Har du et Vidne til?«

»Vidner!« raabte Betjenten ind i Vidneværelset.

En anden Mand blev ført ind. Medens det første Vidne var lille, var denne umaadelig høj, og han maatte bøje sig for at møde Nazaræerens Blik.

»Jeg hørte med mine egne Øren denne Mand, som staar for mig, sige til sine Disciple, da de bad ham se paa Templet: ,Kan I se denne store Bygning? Der skal ikke blive Sten paa Sten tilbage af den, som ikke skal rives ned.'«

»Hvor skete det?«

»I Templets Forgaard.«

»Om Dagen eller om Aftenen?«

»Det var i Middagstimen.«

»Hvem var til Stede?«

»Hans Disciple.«

»Min Herre Ypperstepræst!« raabte min Rabbi, »jeg erklærer, at dette Vidne ikke er gyldigt.«

»Af hvilke Grunde, Rabbiner af Farisæerne?«

»Vidnerne taler ikke om samme Tilfælde; de beretter om to forskellige Udtryk, som den Anklagede skal have benyttet.«

»Men han kan have sagt begge Ting,« indskød gamle Hanan. »Vi har Vidneudsagn for det.«

»Min Herre Ypperstepræst! Der staar skrevet i Tora'en: ,Der skal to Vidner til at slaa en Sag fast.' Dette betyder, at hver af dem skal udtale den samme Ting uden Modsigelse. Og disse Vidner har bevidnet to forskellige Udtalelser, som den Anklagede siges at have benyttet. Af disse Grunde erklærer jeg, at deres Vidneudsagn ikke er gyldige.«

Ypperstepræsten vendte sig til den saddukæiske Lovkyndige.

»Jeg er enig med Farisæernes Rabbiner. Der skal to Vidner til at slaa en Sag fast!« sagde den saddukæiske Lovkyndige. »Vidnerne siger ikke den samme Ting; derfor er deres Vidneudsagn ugyldigt.«

»Loven er paa Farisæer-Rabbinerens Side,« erklærede

Ypperstepræsten. Han vendte sig mod Anklageren. »Har du nogen anden Anklage at fremføre mod den Mand, som staar for os?«

Anklageren læste videre:

»Agtværdige og fuldgyldige Vidner kom til os og bevidnede, at den Mand, som staar for os, er en falsk Lærer, at han prædikede Oprør og overtalte Folket til at vende sig bort fra at tjene den jødiske Gud efter Lovene og Budene, og at ......«

Men her sprang min Rabbi op og afbrød Anklagerens Oplæsning:

»Min Herre Ypperstepræst. Jeg protesterer imod Anklagerens Anklage, før vi har hørt Vidnerne.«

»Af hvilke Grunde?« spurgte Ypperstepræsten.

»En falsk Lærer er en, som drager Folket bort fra at tjene den jødiske Gud og overtaler dem til at tjene Afguder. Har du Vidner, som skal bevidne for denne Ret, at den Mand, som staar for os, har gjort Folkets Hjerter oprørske mod den ene levende Gud og har overtalt dem til at tjene Afguder?«

Anklageren fortsatte:

»Vi har Vidner, som kom til os og bevidnede, at Manden lærte dem Oprør, saa de ikke kunde tjene Gud efter Lovene og Budene, som de er blevet fortolket af Vismændene, men kun efter hans egne Fortolkninger.«

Atter rejste min Rabbi sig, og hans Ansigt flammede. Han raabte med høj Stemme:

»Jeg protesterer imod Anklagen, og jeg kræver, at den slettes af Protokollen, før vi hører næste Vidne.«

»Af hvilke Grunde, Rabbiner af Farisæerne?« spurgte Ypperstepræsten.

»Min Herre Ypperstepræst, enhver Jøde har Ret til at fortolke Lovene og Budene efter sin egen Forstaaelse, saa længe han støtter sig til Tora'en. Det er vort Privilegium. Vi har Vismænd af forskellige Skoler: af Saddukæernes og af Farisæernes. Hvis du hævder, at Loven kun skal fortolkes efter dine Vismænds Opfattelse, da maa du dømme alle dem, som godkender en anden Fortolkning. Og da kunde du, efter Anklagerens Anklage, dømme alle Farisæernes Skriftkloge og Vismænd og anklage dem for Oprør mod Gud og for at prædike Afgudsdyrkelse, for hvilken der er Dødsstraf.

(Fortsættes i næste Nr.)

HVAD DER SKER.

Esbjerg: — Torsdag den 3. Juni (Kristi Himmelfartsdag) afholdt Ungdomsforeningen en Fest i den Hensigt at inddrive Aarskontingentet. Det blev en Succes fra først til sidst. Der var 80 til Stede og lige fra Begyndelsen var Stemningen rigtig. Programmet var udmærket tilrettelagt og blev smukt udført helt igennem. Nævnes bør det genoprettede Sangkor, som viste, at det stadigvæk kan synge — og synge smukt. Aftenens Clou var et Lystspil: „Kloge Ellen", der blev ført igennem til stor Glæde og Fornøjelse for Publikum. Senere paa Aftenen serveredes varme Pølser, og Dansen gik til Kl. 23½, da Festen sluttede med Afsyngelse af „Der er et yndigt Land".

I LEJR.

En glimrende Fest. Vel nok den bedste i lang Tid.

D.N.

Møderne afholdes nu saaledes: Søndag Kl. 9 pr. Præstedømsmøde. Kl. 10 Søndagsskolemøde. Kl. 19,30 Gudstjeneste. — Tirsdag Kl. 19,30 Ungdomsmøde. — Torsdag Kl. 19,30 Kv. Hjælpeforeforeningsmøde.

E.Th.

Aalborg: — Søndagsskolen havde 2. Pinsedag Udflugt til Dronninglund sammen med Primary-Klassen.

Lørdag d. 29. Maj blev Ella Tranholm gift med Arthur Schade Hansen, Odense.

Efter den borgerlige Vielse var Brudeparret i Kirken, der var pyntet med et Væld af smukke Blomster. Den kirkelige Velsignelse forrettedes af Distriktspræsident Henry Løjborg. De nygifte bosætter sig i Odense.

M.S.

4. Juli vies to af Grenens mest aktive indenfor Ungdomsarbejdet og Organisationsarbejdet i det hele taget. Det er Mary Sandberg og Ingemann Bendtsen.

J.S.

København: — Store Bededag d. 21. Maj havde Ungdomsforeningerne en vellykket Udflugt, arrangeret af M-Mændene. Det gik med S-Tog og Cykle til Lyngby, hvorfra vi havde en lang og dejlig Travetur, under hvil-

(Fortsættes Side 127)

S. 13.

Sæt Vagt omkring min Tanke.

Mel. D. U. S. 316

Sæt Vagt omkring min Tanke
og Gærde om mit Sind, —
saa meget ondt og urent
vil snige sig derind.
Der er saa mange Farer,
som fylder mig med Frygt;
Der er saa mange Tanker,
der gør mit Sind saa stygt.

Og selv kan jeg ej værge
mig mod det ondes Magt.
Min Vilje duer saa daarligt
til Værn og vaagen Vagt.
Men du, som selv er Renhed
og alt det renes Rod
sæt Vagt omkring min Tanke
og fri fra Fald min Fod.

Mads Nielsen.

Vi er unge Sind, hvis Tanker
higer højt mod Himlen blaa;
Men vi ved, at kun ved Arbejd
kan vi sikkert Maalet naa.
Vi skal hamre, vi skal dyrke,
trodse Regn og striden Blæst,
vi skal bygge Danmarks Fremtid,
skabe Hverdag om til Fest.

Vi har lært at elske Danmark,
hver en dyr og omstridt Plet,
vi vil vogte Fædres Minde,
vi vil værne om vor Ret.
Vi har valgt den største Herre,
og staar fast som Væbnervagt,
vi gaar frem med hævet Pande
og med Livets Gud i Pagt.

Gunnar Jørgensen.

U. 13.

Vi er Børn af Sol og Sommer.

Mel. D. U. S. Nr. 423

Vi er Børn af Sol og Sommer
men i Slægt med Blæst og Regn,
vi er født, hvor Bøgen grønnes,
og i Ly af Hæk og Hegn.
Der er Sang i Sprogets Toner,
der er Sang i Mindets Røst,
der er Sang, naar Havets Bølge
ruller ind mod Klit og Kyst.

Der er meget, som kan vække
smaaligt Kævl og usselt Kiv.
Der er intet som kan lignes
med en Lejrs frie Liv,
under Regn af gyldne Gnister
sad vi rundt om Lejrens Baal,
der har Drengen drømt sin Fremtid
og den Unge sat sit Maal.

S. 14.

Se, det summer af Sol over Engen.

Mel. Danm. Mel. II, 36.

Se, det summer af Sol over Engen,
Honningbien vil fylde sin Kurv,
og der pusles ved Bordet og Sengen
af den fattigste Sisken og Spurv,
og der jubles hele Dagen,
men mod Kvælden blir alting saa tyst;
Vaaren synger sin Sang, det er Sagen,
og mit Hjerte blir Voks i mit Bryst.

Der er Sølvklang i Maj-Bækkens Vove,
gyldent Skær gennem Aftenen lang,
hver en Grøft bliver blomstrende Skove
langs den kornrige, bølgende Vang,
disse Bølger, o de stiger
med min Sjæl over Solskyens Rand,
rundt i Verden er dejlige Riger,
ingen Vaar som en Maj i vort Land.

Holger Drachmann.

Hvad der sker.

(Fortsat fra Side 124)

ken vi rigtig fik Øjnene op for den smukke Natur. Efter Frokost var der Skattejagt, Konkurrence i Hurtigløb for Mændene og i Æggeløb for Pigerne og Sækkeløb for alle. Derefter Haandbold og saa gik det atter hjemad. En af de bedst tilrettelagte og mest vellykkede Ture i flere Aar. 27 Deltagere.

Efter Forprogrammet d. 2. Juni tog Juniorklasserne afsted paa Lejrtur. Efter Regnvejr det meste af Dagen, var det klaret op til Aften, og det lykkedes alle 24 at komme i Tørvejr til Humlebæk, 36 km fra København. Efter at der var serveret Vand og Mormofolium, gik alle med Undtagelse af en Vagtpost til Ro i de 5 Telte, der var rejst.

Næste Morgen, Kristi Himmelfartsdag, afholdtes en kort Morgenandagt, og derpaa gik Dagen med Leg, Underholdning, Madtillavning og Sport. Stor Glæde vakte det, da der op ad Dagen ankom 7 Besøgende. En Del gik i Vandet, men Vejret var nu slaaet om, og det tog til at regne, og Hjemturen foregik for en stor Del i øsende Regn. Alligevel var der straalende Humør og stor Glæde over den vellykkede Lejr-Tur.

2. Pinsedag gik Turen til Aldershvile Slotsruin i Bagsværd paa Cykle og med Tog. Dagen gik med Sporleg, Haandbold og forskellige Konkurrencer. Ogsaa denne Dag sluttede i Regnvejr, men med godt Humør. 35 Deltagere.

Den 16. Juni forlod Juniorklasserne atter Ungdomsmødet efter Forprogrammet for at tage paa Udflugt, saadan som Hovedbestyrelsernes Sommerprogram giver Anvisning paa. Det gik til Bellahøj, ikke langt fra Kirken. 25 Deltagere. A.H.

Lørdag før Pinse samlede Weekend-Hytten 17 af Ungdomsforeningernes Medlemmer til en Nattur i Dyrehaven. Der startedes Kl. 0,15 paa Cykle og med Tog til Klampenborg, hvorfra Turen gik i samlet Flok gennem den regnvaade Skov. Til Trods for daarligt Vejr blev det en dejlig Tur, som lærte os en helt anden Side af Naturen at kende, end den vi er vant til. Kl. 4 spistes Nat-Mad i Fortunen, og Kl. 5 holdtes Morgenandagt ved Fuglesangssøen. J.S.

Randers — Søndag den 9. Maj afholdt Søndagsskolen en Fest i Anledning af *Moders Dag*. Et godt Program blev udført, Sang af vore kære Børn, Taler og Oplæsning. Derefter blev der trakteret paa Flødeskumskager til stor Glæde for Deltagerne. Alex.

Hvid Slavehandel.

(Fortsat fra Side 114)

mens der staar i Beretningen, at flere Hundrede Kvinder er bortførte til Amerika af Mormonerne .... Ja, Hr. Oberst, efter dette maa jeg indrømme, at videre Brevveksling er overflødig. Fra min Side kan den godt være afsluttet, thi grundigere Falliterklæring end den, De har sendt mig i det sidste Brev, kan jeg ikke forvente at faa. De siger faktisk deri, at Komiteen intet Bevis har og intet kan skaffe, og De har samtidig dermed indrømmet, at Beretningen ikke har noget som helst med Sandheden at gøre paa dette Punkt, lige som De hermed har indrømmet at det er en falsk Fremstilling, Komitéen har givet overfor Kultusministeriet, da denne i 1912 indsendte et Andragende om, at der maatte blive gjort Udveje til at hindre den om sig gribende og som Skalkeskjul for Kvindehandel let anvendelige Mormonagitation.«

Hele denne Brevveksling blev offentliggjort og Kopier tilstillet Justitsministeriet og Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet.

Det turde ikke være almindeligt at møde saa kraftig Tilbagevisning af en Aarsberetnings Indhold. *JS.*

LANDET RUNDT.

Aalborg: — 22. Maj fejrede Thora og Emil Sandberg deres Sølvbryllup,

Esbjerg: — 23. Juni fejrede Inger og Christian Christiansen deres Sølvbryllup.

København: — Hakon Lauridsen døbtes 1. Juni af Ældste Figat H. Breum, Haandspaalæggelse af Chr. P. J. Madsen.

Lilly Alice Nielsen døbtes 1. Juni af Missionspræsident Orson B. West, Haandspaalæggelse af samme.

Karen Anna Elisabeth Arup Sidenius døbtes 1. Juni af Ældste Carlos E. Andersen, Haandspaalæggelse af samme.

Odense: — Anna Jørgensen fylder den 5. Juli 65 Aar.

Vi ønsker alle ovenstaaende Søskende hjertelig Til Lykke!

København: — 6. Juni døde Søster Petra Wilhelm, 88 Aar gammel. Begravelsen fandt Sted den 11. paa Bispebjerg Kirkegaard.

Ære være hendes Minde!

Forfremmelser i Præstedømmet:

Jørgen Schmidt, København, ordineret til Ældste af Missionspræsident Orson B. West, den 2. Maj 1943. **Søren N. Olsen,** Ingstrup, ordineret til Ældste af Missionspræsident Orson B. West den 25. April 1943.

Christian Gothardt Christensen, Hjørring, ordineret til Præst af Missionspræsident Orson B. West den 25. April 1943; **Berthel Julius Olsen,** Esbjerg, ordineret fil Præst af Ældste Anton M. G. Jørgensen den 25. April 1943; **Ole Mikkelsen Vandborg,** Esbjerg, ordineret til Præst af Ældste Villiam Pedersen den 25. April 1943; **Arnold Claudi Nielsen,** Esbjerg, ordineret til Præst af Ældste Thorvald A. Christiansen den 25. April 1943.

Tage Andersen, Palleshave pr. Ringe, ordineret til Diakon af Missionspræsident Orson B. West den 4. April 1943; **Arne Tranholm,** Aalborg, ordineret til Diakon af Ældste Christian Tranholm den 26. April 1943; **Falk Kinsky,** København ordineret til Diakon af Ældste Enoch Andersen den 2 Maj 1943; **Ørn Kinsky,** København, ordineret til Diakon af Ældste Kaj Jørgensen den 2. Maj 1943.

Ny Præsident for Søndagsskolernes Hovedbestyrelse.

Ældste Carlos E. Andersen blev den 21. Juni 1943 beskikket som Præsident for Søndagsskolerne i Den danske Mission af Missionspræsident Orson B. West.

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer een Gang maanedl.
Aarsabonnement Kr. 3,50, pr. Nummer 35 Øre
Ansvarshavende Redaktør: *Orson B. West,* Priorvej 12, København F.

OLAF MORTENSEN BLAAGAARDSG. 36 C